

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSO Katarzyna Stasiów

Protokolant: Agnieszka Walecka, Paulina Łuczyńska, Aleksandra Adamska

przy udziale prokuratora Andrzeja Rybaka, Mariusza Sadło, Lesława Bożka, Włodzimierza Burkackiego, Mariusza Kierepki, Monika Mazur

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 września 2016 r., 27 października 2016 r., 3 listopada 2016 r., 10 listopada 2016 r., 20 grudnia 2016 r., 3 stycznia 2017 r., 12 stycznia 2017 r., 3 lutego 2017 r., 10 lutego 2017 r., 12 kwietnia 2017 r., 5 maja 2017 r. i 19 maja 2017 r.

sprawy:

1. O. R. s. J. i I. z d. B., ur. (...) w W. oskarżonego o to, że:

I. w okresie od bliżej nieustalonego dnia, nie wcześniej jednak niż 14 czerwca 2010 roku do bliżej nieustalonego dnia, nie później niż 31 grudnia 2010 roku w K., W.-P. oraz w miejscowości H., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci 7, 750 kg tzw. „zmieszanej kokainy” oraz substancją psychotropową w znacznej ilości w postaci 2 kg amfetaminy w ten sposób, że od działających wspólnie i w porozumieniu R. B. i Ł. A. nabył kokainę w siedmiu transakcjach w ilościach od 250 gramów do 1900 gramów jednorazowo, zaś amfetaminę w jednorazowej transakcji, celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.)w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

II. w dniu 10 lutego 2011 roku w W.-P., działając wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznej ilości w postaci 1 kg heroiny w ten sposób, że celem dalszej odsprzedaży nabył ją od R. B. działającego wspólnie i w porozumieniu z Ł. A. i D. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

III. w okresie od bliżej nieustalonego dnia pod koniec lutego 2008 r. do co najmniej dnia 10 kwietnia 2011 r. w W. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupie (...) kierowanej przez R. S. (1) ps. (...) mającej na celu dokonywanie przestępstw, w tym obrót wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k.,

IV. w okresie od połowy 2008 do połowy 2010 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci siarczanu amfetaminy o łącznej wadze 30 kilogramów oraz środków odurzających w postaci marihuany o łącznej wadze 10 kilogramów, heroiny o łącznej wadze 6 kilogramów i kokainy o łącznej wadze 250 gramów w ten sposób, iż po nabyciu w ustalonych okolicznościach przez R. K. (1) ww. substancji psychotropowej oraz środków odurzających zbył je celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej

grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów w ten sposób, iż odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. ilość heroiny uprzednio nabytej przez A. K. ps. (...) od R. S. (1) ps. (...) i G. P. celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 135 kilogramów w ten sposób, iż dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. marihuanę osobiście lub za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o imieniu S. w jednorazowych partiach o wadze 5 kilogramów celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VII. w okresie od kwietnia 2010 r. do marca 2011 r. w W. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...) oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów w ten sposób, iż dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) ww. ilość kokainy uprzednio nabytej przez A. K. ps. (...) od R. S. (1) ps. (...) i G. P. ps. (...) w jednorazowych partiach o wadze 1 kilograma celem dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz działając w zorganizowanej grupie przestępczej i czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. w nieustalonym dniu w 2002 roku bądź w 2003 roku w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1) ps. (...), po uprzednim włamaniu do samochodu o nieustalonym nr rejestracyjnym poprzez wybite szyby bocznej w drzwiach tzw. porcelanką, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością pieniędzy w kwocie od 3000 zł do 5000 zł oraz nieustaloną kwotę pieniędzy w obcej walucie na szkodę nieustalonej pokrzywdzonej, tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

2. **B. K. (1)** s. D. i G. z d. H., ur. (...) w W. oskarżonego o to, że:

IX. w okresie od przełomu maja i czerwca 2009 r. do dnia 24 lipca 2010 r. w W. i innych miejscowościach, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci kokainy o łącznej ilości 0,5 kg w ten sposób, że kokainę tę zbył D. G. w 10 transakcjach w ilościach po 50 gramów jednorazowo celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

X. w nieustalonych dniach w 2011 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w znacznych ilościach w postaci heroiny w ilości 1 kg oraz kokainy o łącznej ilości 300 gramów w ten sposób, że ww. ilość heroiny zbył w jednorazowej transakcji D. G. działającemu wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. celem dalszej odsprzedaży,

zaś kokainę nabył od D. G. działającego wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. w dwóch transakcjach w ilościach jednorazowych po 100 i 200 gramów celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne oraz czyniąc sobie z tego procederu stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XI. w nieustalonym dniu na początku 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie substancją psychotropową w znacznych ilościach w postaci amfetaminy w ilości 6 kg w ten sposób, że amfetaminę tę nabył w jednorazowej transakcji od K. G. w cenie 8 000 złotych za jeden kilogram celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

XII. w nieustalonym dniu jesienią 2009 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie środkiem odurzającym w znacznych ilościach w postaci marihuany w ilości 20 kg w ten sposób, że marihuanę tę nabył w jednorazowej transakcji od A. G. działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami za kwotę 280 000 zł celem dalszej odsprzedaży, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o czyn z art. 56 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz.1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. I**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia R. B. i Ł. A. zastępuje wyrażeniem „dwie ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

2. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. II**, z tym, że personalia R. B., Ł. A. i D. G. zastępuje wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

3. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. IV**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia „R. K. (1) ps. (...)” zastępuje wyrażeniem „ustalona osoba”, eliminuje z opisu czynu fakt działania w zorganizowanej grupie przestępczej i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

4. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. V**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa heroiny wynosiła 10 kilogramów, personalia A. K., M. H., G. M. ps. (...), R. S. (1) ps. (...) i G. P. zastępuje wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego

mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

5. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. VI**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa marihuany wynosiła 135 kilogramów, personalia A. K., M. H. i G. M. ps. (...) zastępuje wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

6. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. VII**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, masa kokainy wynosiła 10 kilogramów, personalia A. K., M. H., G. M. ps. (...), R. S. (1) ps. (...) i G. P. zastępuje wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

7. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 08 czerwca 2010 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza **O. R.** za czyny **I, II, IV, V, VI i VII** karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i 540 (pięciuset czterdziestu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

8. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia czynu z pkt. IV w wysokości 56 000 (pięćdziesięciu sześciu) tysięcy złotych;

9. **O. R.** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. III**, z tym ustaleniem, że czyn został popełniony od 15 czerwca 2010 roku do 10 kwietnia 2011 roku i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

10. **O. R.** w ramach czynu zarzucanego mu w **pkt. VIII** uznaje za winnego tego, że w dniu 11 kwietnia 2002 roku około godziny 18.00 W. na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, po uprzednim włamaniu do samochodu marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) poprzez wybicie szyby bocznej w drzwiach tzw. porcelanką, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę damską z zawartością pieniędzy w kwocie 3900 złotych oraz nieustaloną kwotą pieniędzy w obcej walucie, powodując szkodę w mieniu W. N. na łączną kwotę 7000 (siedmiu tysięcy) złotych, tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazuje go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem z pkt. VIII poprzez zapłacenie na rzecz W. N. kwoty 7 000 (siedmiu tysięcy) złotych;

12. na podstawie art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec **O. R.** w pkt. 7,9 i 10 wyroku kary pozbawienia wolności łączy i wymierza łączną karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

13. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza **O. R.** okres tymczasowego aresztowania od 18 czerwca 2015 roku do 19 maja 2017 roku;

14. **B. K. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. IX**, z tym ustaleniem, że działał on w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia D. G. zastępuje wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

15. **B. K. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. X**, z tym ustaleniem, że oskarżony popełnił czyn w lutym 2011 r., działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, personalia R. B., Ł. A. i D. G. zastępuje wyrażeniem „ustalone osoby” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

16. **B. K. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. XI**, z tym, że personalia K. G. zastępuje wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

17. **B. K. (1)** uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w **pkt. XII**, z tym, że personalia A. G. zastępuje wyrażeniem „ustalona osoba” i uszczegóławia, że popełnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r. tj. za winnego popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie wyżej wskazanych przepisów skazuje go;

18. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09.12.2011 roku i art. 33 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 08 czerwca 2010 r. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza **B. K. (1)** za czyny **IX, X, XI i XII** karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość jednej stawki na 50 (pięćdziesiąt) złotych;

19. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza **B. K. (1)** okres tymczasowego aresztowania od 14 października 2015 roku do 21 grudnia 2016 roku;

20. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. Ł. (1) kwotę 2040 (dwóch tysięcy czterdziestu) złotych powiększoną o stawkę obowiązującego podatku VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego O. R.;

21. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych, obciążając wydatkami Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Czyn I

Po aresztowaniu R. K. (1) ps. (...), które miało miejsce 14 czerwca 2010 roku oskarżony O. R. w zastępstwie K. skontaktował się z Ł. A., którego znał z pobytu w zakładzie karnym. Do spotkania Ł. A. z O. R. doszło w miejscowości K. przy salonie (...). Było to miejsce, w którym wcześniej spotykali się Ł. A. z R. K. (1).

Na spotkaniu Ł. A. w imieniu swoim i R. B. zaproponował O. R. nabycie oryginalnej kokainy. Dał mu wówczas około 2 gram kokainy, aby miał możliwość wypróbowania towaru. Z uwagi na zainteresowanie O. R. nabyciem kokainy następnego dnia w tym samym miejscu doszło do kolejnego spotkania Ł. A. z O. R., w toku którego O. R. zaproponował nabycie 600 gramów kokainy. Ustalili cenę na 42 euro za jeden gram. Do transakcji doszło następnego dnia w P., gdzie Ł. A. przekazał O. R. kokainę w ilości 600 gramów, za którą oskarżony R. zapłacił kwotę 25200 euro.

Następnie do końca 2010 roku w K., W.-P. oraz w miejscowości H. O. R. nabył od Ł. A. działającego wspólnie i w porozumieniu z R. B. w kolejnych sześciu transakcjach środek odurzający w postaci kokainy o łącznej wadze 7,150 kg uprzednio zmieszanej z dodatkami - w jednorazowych ilościach 1300 gramów za kwotę 54 600 euro, 1700 gramów za 71 400 euro, 700 gramów za 29 400 euro, 1300 gramów za 54600 euro, 1900 gramów i 250 gramów w cenie po 38 euro za gram. Nabył również w jednorazowej transakcji 2 kg amfetaminy po 7 000 złotych za kilogram.

O. R. nabył powyższe narkotyki celem dalszej odsprzedaży. Z handlu narkotykami uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Popelnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn II

O. R. w dniu 10 lutego 2011 roku w W.-P. nabył 1 kilogram heroiny od Ł. A. i D. G. działających wspólnie i w porozumieniu z R. B.. Zapłacił za narkotyki 110 000 złotych. Heroinę tę D. G. wcześniej nabył od swojego kolegi – oskarżonego B. K. (1), za co po uzyskaniu pieniędzy od oskarżonego R. zapłacił mu 90 000 złotych.

Popelnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn III

O. R. w okresie od 15 czerwca 2010 roku do 10 kwietnia 2011 roku w W. i innych miejscowościach brał udział zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym tzw. grupy (...) kierowanej przez R. S. (1) ps. (...). Grupa miała na celu dokonywanie przestępstw, w tym obrót wbrew przepisom ustawy znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych, wymuszenia, czerpanie korzyści z nierządu, zabójstwa. (...) kierował grupą w latach 2008-2011, ale się ukrywał przed organami ścigania, więc zawsze miał swojego zastępcę. Od sierpnia 2010 r. grupą rządził A. K., M. H. był jego prawą ręką. Od stycznia 2011 r. miejsce (...) zajął R. B.. Był podział obowiązków pomiędzy członkami. Grupa dysponowała bronią i O. R. o tym wiedział.

Już przed 15 czerwca 2010 roku oskarżony w związku z obrotem narkotykami współpracował z osobami należącymi do tej grupy – R. K. (1), M. T., A. K..

R. K. (1) wśród swoich obowiązków związanych z udziałem w grupie przestępczej miał pomoc w opiece nad niepełnosprawnym A. K. ps. (...), który zajmował wysoką pozycję w grupie – był jednym z zastępców R. S. (1). Sprawowanie opieki zwalniało R. K. (1) z obowiązku uczestniczenia w walkach z innymi grupami.

Po zatrzymaniu R. K. (1) 15 czerwca 2010 roku O. R. zastąpił go w jego obowiązkach. Przejął opiekę nad A. K.. Został wówczas jednym z najbliższych jego współpracowników w grupie. Był z (...) na wakacjach w (...) w lipcu 2010 r. Współdziałając z nim uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Poruszał się samochodem marki (...) czarnego koloru. Pomimo, że nie miał prawa jazdy, potrafił prowadzić pojazdy mechaniczne. Był znany z tego, że na czas przewożenia narkotyków zakładał białą koszulę, żeby wyglądać odmiennie niż z reguły osoby zajmujące się nielegalnym handlem i nie wzbudzać podejrzeń policji.

Pomocnikiem oskarżonego R. był nieustalony mężczyzna o imieniu S..

O. R. po zatrzymaniu R. K. (1) i innych osób z grupy czuł się zobowiązany pomagać im finansowo. Podjął decyzje o przekazaniu im części środków uzyskanych dzięki handlowi narkotykami z R. B..

Czyn IV

O. R. w okresie od połowy 2008 do połowy 2010 roku w W. nabył od R. K. (1) siarczan amfetaminy o łącznej wadze 30 kilogramów, marihuanę o łącznej wadze 10 kilogramów, heroinę o łącznej wadze 6 kilogramów i kokainę o łącznej wadze 250 gramów, a następnie zbył innym osobom celem dalszej odsprzedaży. R. K. (1) nabywał wcześniej te narkotyki m.in. od I. A. ps. (...) oraz od osób o ps. (...) i ps. (...). Narkotyki były przechowywane i mieszane w mieszkaniu wynajmowanym przez O. R. w W. na (...) w pobliżu al. (...).

Z handlu narkotykami oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Popelnienia zarzucanego czynu O. R. dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn V

O. R. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., będąc od 15 czerwca 2010 roku członkiem grupy przestępczej, działając wspólnie i w porozumieniu z A. K. ps. (...), uczestniczył w obrocie heroiną o łącznej wadze 10 kilogramów w ten sposób, iż odbierał heroinę w porcjach od 1 do 3 kilogramów od M. H. i G. M. uprzednio nabytą przez A. K. ps. (...) od R. S. (1) ps. (...) i G. P. celem dalszej odsprzedaży.

Z handlu narkotykami O. R. uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Popelnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn VI

O. R. w okresie od kwietnia do września 2010 r. w W., działając w zorganizowanej grupie przestępczej, uczestniczył w obrocie marihuaną o łącznej wadze 135 kilogramów w ten sposób, że dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. marihuanę osobiście lub za pośrednictwem nieustalonego mężczyzny o imieniu S. w jednorazowych partiach o wadze od 5 kilogramów celem dalszej odsprzedaży. Przekazywanie marihuany O. R. odbywało się na parkingu przy siedzibie spółki (...) – na ul. (...) lub na sąsiedniej ulicy (...). W przekazywaniu marihuany O. R. i S. pośredniczyli R. S. (2) pseudonim (...), M. M. (2) pseudonim (...) lub (...), J. B. (1) pseudonim (...), S. Ś. (dawniej (...)). Marihuanę K. i R. sprzedawali mężczyźni o imieniu K. ze S..

Z handlu narkotykami O. R. uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Popelnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn VII

O. R. w okresie od kwietnia 2010 r. do marca 2011 r. w W. i innych miejscowościach uczestniczył w obrocie kokainą o łącznej wadze 10 kilogramów w ten sposób, iż dla A. K. odbierał od M. H. i G. M. ps. (...) kokainę uprzednio nabytą przez A. K. ps. (...) od R. S. (1) pseudonim (...) i G. P. pseudonim (...) w jednorazowych partiach o wadze 1 kilograma celem dalszej odsprzedaży.

Z handlu narkotykami O. R. uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Popelnienia zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 2891/02 z dnia 20 marca 2003 r. za przestępstwo podobne z art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

Czyn VIII

O. R. i R. K. (1) w dniu 11 kwietnia 2002 roku około godziny 18.00 W. na ul. (...) postanowili dokonać włamania do jednego z samochodów stojących w korku na pasie w kierunku centrum. W tym celu obserwowali jadące samochody z kładki dla pieszych znajdującej się nad ulicą w pobliżu budynku (...). Wybrali samochód marki (...) o numerze rejestracyjnym (...) prowadzony przez W. N.. W samochodzie na fotelu pasażera leżała dobrze widoczna z daleka czerwona torebka damska. Kiedy samochód znajdował się na wysokości pomiędzy numerem(...) a (...) ul. (...), sprawcy szybkim krokiem podeszli do niego przez trawnik. O. R. wybił szybę boczną w prawych przednich drzwiach tzw. porcelanką. Pokrzywdzona zorientowała się w zamiarze sprawcy i złapała za torebkę, chcąc uniemożliwić jej kradzież. O. R. siłą torebkę wyrwał, w wyniku czego pokrzywdzona skaleczyła rękę o odłamki szkła rozsypane w samochodzie na skutek wybicia szyby. Widząc krew, puściła torebkę. Sprawcy zabrali torebkę z zawartością pieniędzy w kwocie 3900 złotych oraz nieustaloną kwotą pieniędzy w obcej walucie. Na łączną szkodę w mieniu W. N. w kwocie 7000 (siedmiu tysięcy) złotych składa się jeszcze wartość torebki i szkoda związana z wybiciem szyby w samochodzie.

Po zabraniu torebki sprawcy przebiegli przez ul. (...). Podzielili się pieniędzmi. Znajdujące się w torebce pieczętki firmowe i faktury dotyczące prowadzonej działalności gospodarczej spowodowały przypuszczenie R. K. (1), że znaleziona kwota pieniężna mogła być przeznaczona na wynagrodzenia. Zbędną im torebkę porzucili w pobliżu budynku (...).

Czyn IX

B. K. (1) poznał D. G. w 2005 r. w Zakładzie Karnym w G.. W okresie od przełomu maja i czerwca 2009 r. do pierwszej połowy 2010 r. do nie później niż do czasu wyjścia z więzienia R. B. w dniu 24 lipca 2010 r. w W. na terenie G. oskarżony sprzedał D. G. kokainę o łącznej wadze nie mniejszej niż 0,5 kg celem dalszej odsprzedaży, w jednorazowych ilościach po 50 gramów, z częstotliwością średnio raz w miesiącu, w cenie po 100 zł za jeden gram. Spotykali się na (...) w okolicy ul. (...). B. K. (1) mieszkał w tym czasie u swojej dziewczyny M.. Oskarżony miał też bar na (...), z którego usług (...) czasem korzystał, czasem też tam odbierał towar.

Z handlu narkotykami B. K. (1) uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r.

Czyn X

B. K. (1) w lutym 2011 r. w K. zbył 1 kilogram heroiny w jednorazowej transakcji za kwotę 90 000 złotych D. G. działającemu wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. celem dalszej odsprzedaży. Heroinę odebrał taksówkarz, który również wcześniej kilkakrotnie przywoził D. G. kokainę od B. K. (1). Następnego dnia D. G. pojechał wraz z Ł. A. do P., gdzie Ł. A. przekazał O. R. wyżej wymieniony kilogram heroiny i odebrał pieniądze w kwocie 110 000 zł. Tego samego dnia użytowanym przez siebie samochodem m-ki (...) D. G. w towarzystwie (...) ps. (...) zawiózł 90 000 zł B. K. (1).

Ponadto B. K. (1) nabył od D. G. działającego wspólnie i w porozumieniu z R. B. i Ł. A. 300 gram kokainy w cenie po 45 euro za jeden gram w dwóch transakcjach w ilościach jednorazowych po 100 i 200 gramów celem dalszej odsprzedaży.

Z handlu narkotykami B. K. (1) uczynił sobie stałe źródło dochodu.

Zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r.

Czyn XI

B. K. (1) w nieustalonym dniu na początku 2009 roku w W. nabył 6 kilogramów amfetaminy w jednorazowej transakcji od K. G. w cenie 8 000 złotych za jeden kilogram celem dalszej odsprzedaży. Amfetamina była popakowana w paczki po 1 kilogramie.

W tam czasie u K. G. był A. G. i widział, że B. K. (1) podjechał taksówką, widział narkotyki zapakowane w torbę sportową i przebieg transakcji na klatce schodowej.

Zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r.

Czyn XII

W nieustalonym dniu jesienią 2009 roku w W. B. K. (1) chciał zakupić 20-30 kilogramów marihuany. Zadzwoił do A. G.. G. zwrócił się do A. S. (1) pseudonim (...), on powiedział, że mężczyzna o pseudonimie (...) ma 20 kilogramów marihuany.

A. G. zawiózł B. K. (1) próbkę tej marihuany. Spotkali się na stacji benzynowej na (...) koło (...). Oskarżonemu K. towar odpowiadał.

R. R. (2) odebrał marihuanę w W. na(...) zawiózł B. K. (1)

A. G., R. R. (2) i A. S. (1) odebrali od (...) 20 kilogramów marihuany w okolicy ul. (...) w W., a następnie R. R. (2) sprzedał tę marihuanę B. K. (1) za kwotę 280 000 zł w cenie po 14 zł za gram. A. G., A. S. (2) i (...) zarobili na tej transakcji 40 000 zł. Podzielili to pomiędzy siebie. Najprawdopodobniej A. S. (1) przekazał też jakieś pieniądze R. R. (2).

B. K. (1) nabył powyższą marihuanę celem dalszej odsprzedaży.

Zarzucanego mu czynu oskarżony dopuścił się, będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa sygn. akt III K 804/05 z dnia 23 czerwca 2005 r. za przestępstwa podobne z art. 46 ust. 1 ustawy o

przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 28 stycznia 2006 r. do 29 listopada 2006 r.

O. R. jest osobą uzależnioną od środków psychoaktywnych i ma zaburzenia osobowości, jednak ten stan psychiczny nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Podejrzany może brać udział w postępowaniu oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

B. K. (1) jest szkodliwie uzależniony od środków odurzających, jednakże ten stan psychiczny nie zniósł ani nie ograniczał jego zdolności do rozpoznania znaczenia czynu ani zdolności pokierowania swoim postępowaniem. Podejrzany może brać udział w postępowaniu oraz prowadzić obronę w sposób samodzielny i rozsądny.

Obydwaj oskarżeni byli już karani, a zarzucanych czynów dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k. za wyjątkiem czynów z art. 258 § 2 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. zarzucanych O. R..

O. R. był jednorazowo karany sędownie za popełnienie czynów przeciwko mieniu z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 278 § 1 k.k. na karę pozbawienia wolności, zaś kare odbywał w okresie od 16 sierpnia 2006 r. do 22 marca 2008 r.

B. K. (1) był już trzykrotnie karany za popełnienie przestępstw z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na kary pozbawienia wolności tj. z art. 43 ust. 3 i 46 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. Kary pozbawienia wolności odbywał w okresie od 16 kwietnia 2005 r. do 28 stycznia 2006 r., a następnie od 28 stycznia 2006 r. do 27 grudnia 2006 r. oraz od 27 marca 2013 r. do 27 września 2013 r.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień i zeznań R. K. (1) t. III k. 575-581, 589-591 do słów „zabraliśmy tylko pieniądze”, k. 593 od słów „w tym samym czasie, czyli od 2007 roku” do k. 595, k. 599 od słów „ponadto od połowy 2008 roku” (na dole karty) do słów „trzech kilogramów na raz” na k. 599, na k. 600 od słów „w całym 2009 roku do połowy 2010 roku” do słów „dwa razy po 10 kilogramów”, t. IV k. 605 ostatni akapit od słów „gdy byłem w zakładzie karnym w C.”, k. 609 od słów „ponadto handlowałem też z niejakim J.” do końca protokołu na k. 611, k. 613 od słów „następnie wskazując kierunek jazdy doprowadził do ul (...) w W.” do słów „wykonano zdjęcia”, k. 619-624, k. 625-629, k. 630-634, k. 635-639, k. 640-644, k. 645-649, k. 650-654, k. 657 od słów „odnośnie zarzutu z art. 258 § 2 kk” do słów „dokładnie treści tych rozmów już nie pamiętam” na k. 660, k. 663-671, fragmenty dot. M. B., A. K., osobie o ps. (...) ((...)), M. K. (2), A. G. ps. (...), M. W. ps. (...), P. R. ps. (...), k. 693-699, dot. zarzutów nr 13 i 31, k. 702 do słów „ale na pewno dobrze słyszałem”, k. 703 – ostatni akapit, k. 709 od słów „ponadto do wiosny 2009 roku” do końca na k. 710, k. 713 do słów „od niego nie braliśmy” na k. 714, t. VI k. 1008-1010, k. 1011-1014, k. 1116 od słów „Podejrzany R. K. (1) wyjaśnia” do końca k. 1117, k. 1121 od słów „Podejrzany R. K. (1) wyjaśnia” do końca na k. 1122, t. VIII k. 1552v-1559;

- wyjaśnień L. A. t. I k. 43 od słów „spotkanie dotyczyło” (4 linijka od góry) do słów „T. wiedział, o co chodzi” (5 linijka od dołu), k. 44 od słów „następnie Z.” do słów „zarobiliśmy 2400 Euro” z k. 45, od słów „po kilku dniach” na k. 45 do słów „zapłacił mi 54600 euro” na k. 46, na k. 46 „następnie (...)” do słów „tam ją schowałem” na k. 48, na k. 49 od słów „w czasie, gdy na polecenie (...)” do końca protokołu; k. 53 od początku do słów „za te 1300 gram kokainy”, z k. 55 „wtedy po kilku dniach” do końca akapitu „byliśmy winni 40 tysięcy euro”, k. 56 od słów „wracając do wątku handlu kokainą” do słów „poza jego wiedzą z nami interesy” na k. 57, z k. 58 „w międzyczasie, kiedy odbierałem” do słów „było to rzadko” na k. 59, z k. 64 od słów „kolejną osobą, która podjęła z nami współpracę” do słów „poznałem dwóch mężczyzn z grupy mokotowskiej” na k. 66; k. 77; k. 85;t. I k. 88-89; k. 150; t. II k. 270-273;t. II k. 275-277; t. II k. 347, k. 351-352;t. VI k. 1114-1117, t. X k. 1862v-1863;

- wyjaśnień R. B. t. II k. 353-356, t. V k. 820-824, t. IX k. 1728v;

- wyjaśnień i zeznań świadka M. H. dopuszczonego postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie XVIII Wydział Karny z 15 maja 2012 r. o sygn. XVIII Kp 377/12 - t. II k. 365-377, t. II k. 393-403, t. III k. 405-414 do słów „drugi brat (...)”, t. III k. 422 od słów „odnośnie K. ze S.” do k. 423 do słów „że jest kontaktem R. z M.”, t. III k. 432 od słów „budynek przy ul. (...)” do k. 433 do słów „diler (...)”, k. 438 od słów „następnie po przejechaniu ulicą (...)” do k. 440 do słów „odstąpiono od oględzin wskazanego miejsca”, k. 443 od słów „blok mieszkalny przy ul. (...)” do słowa „každorazowo”, k. 444 od słów „biały duży namiot” do słów „transakcje narkotykowe”, k. 445 od słów „następnie zgodnie ze wskazaniem” do słów „(...), (...) i (...)”, t. III k. 482-492 w zakresie rozpoznania nr(...) J. B. (1), nr (...) C. F., nr (...) B. K. (2), nr (...) M. K. (3), nr (...) M. Ł. (2), nr (...) M. K. (2), nr (...) D. O., nr (...) Ł. ps. (...), nr (...) R. S. (2), nr (...) R. ps. (...), nr (...) R. B., nr(...) A. G., nr (...) R. z W., nr (...) M. M. (2), nr (...) M. R. (1), nr (...) S. ps. (...), nr (...) R. ps. (...) B., t. III k. 494-505 fragmenty dot. G. – prawej ręki (...), M. K. (3) ps. (...), K. ze S., A. G., R. B., ps. (...), ps. (...), t. III k. 508 od słów „ja wyjaśniałem o 10 kg” do słów „czego jestem pewny”, k. 516 od słów „na odwrocie tej kartki” do końca protokołu na k. 517, t. III k. 533 od słów „po opuszczeniu przeze mnie zakładu karnego” do k. 537 do słów „mu pomagałem”, na k. 537 od słów (...) do słów „handlem narkotykami”, na k. 538 od słów (...) do słów „2008 roku”, od słów (...) do słów „przy A. K.”, k. 543 od słów „następny to B. K. (1)” do słów „C. z (...)”, k. 546 od słów (...) do słów (...), od słów (...) do słów „2 kg marihuany”, k. 547 (...) do słów „50 tysięcy euro na marihuanę” na k. 548, k. 548 od słów (...) do słów „z (...) do (...)” na k. 549, k. 551 od słów „P. ps. (...) do słów „stycznia 2011”, k. 551 od słów „R. K. (1) ps. (...) do słów „15 kg marihuany”, k. 552 od słów „K. ze S.” do słów „o tym, gdzie trafia”, t. III k. 561 odnośnie ps. (...), k. 564 od słów „chciałbym jeszcze coś dodać” do k. 565 do słów „spoza naszej grupy”, t. VIII wyjaśnienia z 8 marca 2012 r. str. 3 protokołu (k. 1591) od słów „chciałbym teraz w dalszym ciągu” do str. 6 protokołu (k. 1594) do słów „w czasie przemytu miałem wypadek samochodowy”, str. 7 protokołu (k. 1595) od słów „ja już o niej wspomniałem” do „wtedy syn miał ok. 8 lat”, k. 1598v-1604, k. 437 - akapit dolny do 438 - akapit górny;

- wyjaśnień D. G. t. I k. 71-75, 79-81, 90-91, 92-100, t. II k. 284-285, t. V k. 981-984, t. VI k. 1017-1019, 1020-1025, 1085-1087, 1118-1122, t. VIII k. 1513v;

- wyjaśnień i zeznań A. G., t. IV k. 725 (jeden akapit od góry), 727 (drugi akapit od słów „wiem, że M. H.” do słów „on przywoził”), 734 (drugi akapit), 791-792, 793-795, t. IX k. 1728v-1731;

- wyjaśnień i zeznań K. B. t. V k. 999 od słów „na pytanie przesłuchującego” (wers 6 od góry) do słów „w stronę (...)” na k. 1001, t. VI k. 1004-1005, k. 1020-1025 (wypowiedź świadka), X k. 1872;

- zeznań I. A. t. X k. 1870v-1872;

- zeznań S. Ś. (dawniej (...)) – t. XI k. 2167-2168v;

- zeznań W. N. – t. XI k. 2203, k. 4-5 z akt sprawy 5 Ds 1017/02/I;

- dokumentów uznanych za ujawnione bez odczytywania na terminie rozprawy 5 maja 2017 r. t. XI k. 2204-2205.

Początkowo przesłuchany w charakterze podejrzanego **O. R.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz stwierdził, że jeśli nawet coś takiego miało miejsce to nie miał tego świadomości (t. I, k.108).

Podczas posiedzenia przed Sądem Rejonowym dla Warszawy Woli III Wydział Karny w przedmiocie wniosku o zastosowanie wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania podtrzymał on swoje wcześniejsze stanowisko, wskazując, że nie zna osób z wniosku tj. A., B. i G.. Wyjaśnił, że nie ma samochodu. Podał swój pseudonim (...) od zdrobnienia imienia P. - P. (t. I, k.141-142).

W toku konfrontacji z Ł. A. podtrzymał swoje wcześniejsze twierdzenia, w tym zaprzeczył, że zna A. (t. II k. 347-352).

W toku rozprawy oskarżony wyjaśnił, że nie brał udziału w żadnej zorganizowanej grupie przestępczej, nie handlował narkotykami. Z wymienionych osób w akcie oskarżenia zna tylko R. K. (1), z którym łączyła go znajomość ograniczająca

się do wspólnego zażywania narkotyków. Nie zna A. G. ani D. G.. Inne nazwiska z aktu oskarżenia są mu znane wyłącznie z akt sprawy, wcześniej o tych osobach nie słyszał.

Ustosunkowując się do wyjaśnień z k. 108, oskarżony stwierdził, że jego wypowiedź nie odnosiła się ogólnie do zarzutów, a do pytania, czy przebywał w okolicach K. i okolic. Na to pytanie odpowiedział, że nawet jeśli coś takiego miało miejsce, to nie ma tego świadomości.

Oskarżony wyjaśnił, że nigdy nie miał samochodu i nigdy nie prowadził samochodu. Nie ma prawa jazdy i nigdy nie miał (t. VIII k. 1510v-1511).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w toku śledztwa **B. K. (1)** nie przyznał się do ich popełnienia i odmówił składania wyjaśnień (t.II,k.309-310).

W toku rozprawy złożył obszernie wyjaśnienia. Wyjaśnił, że D. G. był jego dobrym kolegą, jadł czasem w jego lokalu gastronomicznym, ale nie handlował z nim narkotykami. Oskarżony nie wie, dlaczego G. go pomawia. Może – podobnie jak A. G. – celem krótszego przebywania w zakładzie karnym.

A. G. poznał w areszcie śledczym na M. w okolicach Bożego Narodzenia w 2004 r. Przebywał z nim w celi około miesiąca. Nie wspomina dobrze tej znajomości, gdyż A. G. trochę znęcał się nade nim fizycznie. Kolejny raz zobaczył A. G. dopiero 21 czerwca 2012 r. Został wówczas osadzony w Areszcie Śledczym B. z A. G., R. K. (2) i P. O.. Wszystkie te osoby zostały tak samo jak on pomówione przez A. G.. Przebywał z nim w jednej celi do 2 października 2012 r. Kiedy wszedł do celi, A. G. go nie poznał. Daty protokołów przesłuchań A. G. pokrywają się z datami przebywania w tej samej celi. Na wolności nigdy się z A. G. nie spotkał i nigdy nie handlował z nim narkotykami.

Wyjaśnieniami A. G. B. K. (1) jest zbulwersowany. Uważa, że są absolutnie nieprawdziwe, obliczone wyłącznie na możliwość skorzystania z instytucji art. 60 § 3 k.k. Przykładowo całkowicie nieprawdziwa jest podawana przez G. informacja, że M. H. przemycił narkotyki z (...) i krajów (...)

Wyjaśnił, że w toku rozpraw miał zamiar wykazania A. G. kłamstwa mu się to udało. Od 2007 roku jest posiadaczem V. (...). Od wyjścia z zakładu karnego w K. do tymczasowego aresztowania w lutym 2012 r. korzystał z samochodów: (...), (...), (...). W czerwcu 2011 r. samochód (...) został kupiony przez jego żonę. A. G. wspominał o (...), bo to był samochód ostatni przed jego aresztowaniem i z rozmów w celi o tym, kto czym jeździł, A. G. mógł to zapamiętać. G. został zatrzymany w 2010 roku, a żona oskarżonego K. nabyła (...) w czerwcu 2011 roku.

B. K. (1) wyjaśnił, że nie zna K. G.. Nie ma pseudonimu, ale niektórzy zwracają się do niego (...). Nic mu nie mówi pseudonim (...), ale z akt sprawy dowiedział się, że tak go określał D. G. (t. VIII k. 1511-1513, 1598, t. IX k. 1620v-1622, 1731v).

Sąd zważył, co następuje.

Za niewiarygodne należy uznać wyjaśnienia oskarżonych. Stanowią one przyjętą linię obrony. Są sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym uznany za wiarygodny – wyjaśnieniami i zeznaniami Ł. A., D. G., R. B., R. K. (1), A. G. oraz świadka koronnego M. H., które są spójne i logiczne oraz znajdują potwierdzenie w pozostałych dowodach - w szczególności w wyjaśnieniach K. B. i I. A., a także w dowodach z dokumentu w postaci oględzin akt postępowania sądowego prowadzonego przeciwko R. S. (1) przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIII Wydziałem Karnym o sygn. VIII K 257/11 wraz z załącznikami, pism z (...) Urzędu Wojewódzkiego w W. wraz z załącznikami w postaci uwierzytelnionych kserokopii mandatów. Między żadnym ze świadków, którzy obciążają oskarżonych, a oskarżonymi nie ma konfliktu, który mógłby ich skłaniać do fałszywych zeznań czy wyjaśnień. Argumentem podważającym taką tezę jest też korespondowanie tych dowodów ze sobą i wzajemne ich uzupełnianie się.

Sąd miał na uwadze jednolite orzecznictwo zaprezentowane przykładowo w wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 30 września 2013 roku II AKa 95/13 stanowiące że: „pomówienie jest dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 KPK) i może stanowić podstawę ustaleń faktycznych, w tym ustaleń

w przedmiocie winy osób pomawianych, jak też osoby, która pomawia, jeżeli spełnia odpowiednie warunki. Ocena wiarygodności pomówienia wymaga ze strony sądu szczególnej ostrożności, gdyż pomówienie nie stanowi dowodu pełnowartościowego, chyba że znajduje ono potwierdzenie w innych dowodach. Reguła oceny dowodów określona w art. 7 k.p.k. zezwala na to, by przyjąć, że poddawany ocenie dowód pochodzący od osobowego źródła dowodowego jest wiarygodny jedynie w części” a także w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 31 lipca 2008 roku sygn. II AKa 198/08 wskazującym, iż „dowód z pomówienia może być dowodem winy, o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków, nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia”.

Zdaniem sądu dowody z wyjaśnień i zeznań Ł. A., D. G., R. B., R. K. (1), A. G., świadka koronnego M. H., I. A. i K. B. spełniają to kryterium. Znajdują one swoje uzupełnienie w wynikach okazani osób. Nie można postawić tym świadkom zarzutu, aby ich zeznania były wybiórcze, niezborne czy opierały się na zasłyszanych, wymyślonych historiach lub też świadkowie w jakiś szczególny sposób, podważający ich wiarygodność przygotowywali się do złożenia zeznań.

Za wiarygodne co do istoty sąd uznał zeznania W. N.. Korespondują one z zeznaniami R. K. (1).

Nie budzą wątpliwości sądu nieosobowe dowody uznane za ujawnione bez odczytywania. Żadna ze stron ich nie kwestionowała.

Z akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa XIII K 315/10 wynika, że O. R. od stycznia 2009 roku do 8 lipca 2009 r. nabył od mężczyzny sprzedającego narkotyki za salonem gier przy ul. (...) w 10 transakcjach łącznie 7 gram kokainy za łączną kwotę 560 złotych.

Nie jest to jednak okoliczność, która uniemożliwia przypisanie oskarżonemu zarzucanych mu czynów. Nawet bowiem osoba, która ma stały dostęp do narkotyków, może, będąc z dala od miejsca ich przechowywania, kupować czasem niewielką ilość na własny użytek.

Niczego nowego nie wniosły do sprawy zeznania P. K. – t. X k. 1924 i M. R. (2) - t. V k. 831-833.

Odnosnie **czynu I** – najważniejszym dowodem są wyjaśnienia Ł. A. zamierzającego skorzystać z art. 60 § 3 k.k. Ł. A. logicznie przedstawił przebieg zdarzeń. Potwierdził te wyjaśnienia R. B., który przyznał, że O. R. nabywał od niego i Ł. A. narkotyki, lecz podkreślił, że sam szczegółów nie zna. Zna je A., który osobiście dokonywał transakcji. Fakt zastąpienia R. K. (1) w obrocie narkotykowym przez O. R. potwierdza też R. K. (1). Wszystkie te dowody są spontaniczne, każdy ze świadków pamięta zdarzenie ze swojej perspektywy, nie każdy dysponuje ogółem informacji, stąd nie ma wątpliwości, że nie są to wyjaśnienia i zeznania ustalone w zмовie przeciwko oskarżonemu O. R..

Przede wszystkim jednak wyjaśnienia Ł. A. są bardzo konkretne, szczegółowe, trudno byłoby uznać je za nieprawdziwe, wymyślone wyłącznie na potrzeby skorzystania z instytucji art. 60 § 3 k.k.

Czyn I wyczerpuje przede wszystkim znamiona art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 r. z uwagi na zaostrzenie z tym dniem kary i koniecznością – zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. - stosowania ustawy obowiązującej poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zgodnie z ustępem 1 art. 56 ustawy w ówczesnym brzmieniu kto, wbrew przepisom art. 33-35 i 37, wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8, a zgodnie z ustępem 3 jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 10.

Orzecnictwo sądów (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 listopada 2015 r. sygn. akt V KK 341/15, wyrok Sądu Apelacyjnego Gdańsku z 9 października 2013 r. sygn. akt II AKa 316/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 28 czerwca 2013 r. sygn. akt II Aka 106/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 21 lipca 2009 r. sygn. akt II Aka 123/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 1 kwietnia 2004 r. sygn. akt II Aka 25/04) i doktryna wskazują, że jeśli odbiorcą

jest konsument, sprawca nie popełnia przestępstwa wprowadzenia lub uczestniczenia w obrocie. Nie ma już jednak znaczenia, kto będzie kolejnym ich nabywcą. Może nim być konsument.

Czyn I – podobnie jak wszystkie czyny w tej sprawie związane z narkotykami – stanowi uczestnictwo w obrocie. Ani oskarżony R., ani oskarżony K. nie nabywali tak dużych ilości środków i substancji na własny użytek jako konsumenci.

Oskarżonym zarzucono popełnienie przestępstw stypizowanych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii w typie kwalifikowanym znamieniem „znacznej ilości” narkotyków. Wobec braku ustawowej definicji owej „znaczności” należy się tu odwołać do wskazań judykatury, w szczególności Sądu Najwyższego.

W wyroku z 1 marca 2006 r. o sygn. II KK 47/05 Sąd Najwyższy stwierdził, że miarą „znaczności”, oprócz kryterium ilościowego, może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość.

Wychodząc z tego założenia nie ulega najmniejszej wątpliwości, że ilość narkotyków wskazana w treści poszczególnych zarzutów z naddatkiem spełnia kryterium „znaczności” w rozumieniu przepisu art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Oskarżonemu przypisano odnośnie czynu I również działanie w warunkach art. 65 § 1 k.k. w formie uczynienia sobie z przestępstwa stałego źródła dochodu.

Przyjmuje się w doktrynie, że okoliczność uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu zachodzi wówczas, gdy zachowania przestępne powtarzane przez sprawcę na przestrzeni przynajmniej kilku miesięcy, generują w tym okresie względnie regularny dochód, niezależnie, w jakiej wysokości i niezależnie od tego, czy ta działalność przestępcza stanowiła dla sprawcy jedyne źródło dochodu, jak też, czy była głównym, czy też ubocznym źródłem dochodu.

W działaniu O. R. w zakresie czynów I, IV, V, VI i VII, a także w działaniu B. K. (1) w zakresie czynów IX i X elementy takie występują. Mamy tu bowiem do czynienia i z regularnością i długotrwałością przestępczej działalności. Nie budzi też żadnej wątpliwości obecność kategorii ekonomicznej, a mianowicie zysku jako założonego, a następnie osiąganego celu każdej transakcji.

Wobec wielości zachowań składających się na czyn I – podobnie odnośnie czynów IV, V, VI, VII, IX i X – sąd rozważał konieczność zastosowania art. 12 k.k. Nie byłoby to konieczne, gdyby uznać, że przestępstwo z art. 56 ustawy jest przestępstwem trwałym. Zdaniem jednak sądu rozpoznającego tę sprawę koncepcja ta nie jest przekonująca. Nie ma tu sformułowania wskazującego na niezbędność wielu zachowań celem wyczerpania znamion czynu jak np. w wypadku rozpijania małoletniego. Bardzo często uczestnictwo w obrocie polega wyłącznie na jednym, krótkotrwałym zachowaniu. Wobec tego sąd uznał za konieczne zakwalifikowanie wyżej wymienionych czynów w związku z art. 12 k.k.

Przypisanie z góry powziętego zamiaru jest dla oskarżonych korzystniejsze niż rozdzielanie każdego z tych czynów na kilka. Skoro prokurator potraktował te działania łącznie, sąd na korzyść oskarżonych przyjął, że w zakresie działań składających się na każdy z tych czynów z góry powzięty zamiar był. Tak sformułowane czyny ciągle skutkują powagą rzeczy osądzonej, ale jedynie w zakresie współpracy z konkretnymi osobami w obrocie konkretnymi środkami i substancjami.

Z opisów czynów sąd usunął personalia osób nieskazanych jeszcze prawomocnymi wyrokami za współudział w przestępstwach.

Sąd również doprecyzował znamię działania w warunkach powrotu do przestępstwa we wszystkich czynach za wyjątkiem III i VIII.

Do skazania za **czyn II** doszło na podstawie korespondujących ze sobą wyjaśnień Ł. A. i D. G.. D. G. rozpoznał oskarżonego R. na tablicy pogładowej. Twierdził, że oskarżony R. ma pseudonim (...) z uwagi na jego poruszanie się czarnym passatem.

Co prawda oskarżony R. kwestionuje fakt posiadania volkswagena (...) i jakiegokolwiek innego samochodu, jednakże twierdzenia te są nieprzekonujące w świetle spójnych w tym zakresie wyjaśnień i zeznań R. K. (1), Ł. A., R. B. i M. H.. M. H. zeznał na te okoliczności bardzo przekonująco i szczegółowo: „jeździł (...) w sedanie z automatyczną skrzynią biegów, zarejestrowanym na jakiegoś Z., 140 koni mechanicznych z tego, co pamiętam. Chciałem od niego tego (...) odkupić” (k. 1599v). (...) jako pseudonim mający oznaczać O. R. pojawił się również w zapiskach R. S. (1) (dokument w postaci oględzin akt postępowania sądowego prowadzonego przeciwko R. S. (1) przed Sądem Okręgowym w Warszawie VIII Wydziałem Karnym o sygn. VIII K 257/11 wraz z załącznikami, w szczególności w postaci oględzin portfela – etui marki (...) wraz z zapiskami, zabezpieczonego w toku czynności związanych z zatrzymaniem w dniu 11 maja 2011 r. R. S. (1) ps. (...)). Ł. A. i R. B. wyjaśnili, iż zapis o treści (...) dotyczy ich znajomości i kontaktów, w szczególności Ł. A. z mężczyzną, którego określali jako (...).

Rozpoznanie R. przez G. z tablic w połączeniu z jego skojarzeniem z podmarką samochodu a także z korespondującymi wyjaśnieniami Ł. A. i R. B. pozwoliło na przypisanie oskarżonemu czynu z punktu II.

M. H. zeznał też wprost, że wie od (...), że „(...) wziął od B. 1,5 kg heroiny”, myląc nieco masę narkotyków (tom VIII k. 1601).

Co prawda M. H. w toku rozprawy początkowo nie rozpoznał O. R.. Wynika to z upływu czasu, nieznacznej zmiany wyglądu oskarżonego, faktu przesłuchiwania świadka w drodze wideokonferencji. Nie budzi jednak wątpliwości rozpoznanie w toku śledztwa, a przede wszystkim to, że to O. R. – na podstawie innych dowodów omówionych w sprawie – jest (...) współpracującym z A. K..

Czyn ten wyczerpuje znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Fakt popełnienia **czynu III** przez O. R., czyli przynależności do grupy przestępczej i czasu tej przynależności sąd ustalił przede wszystkim na podstawie wypowiedzi R. K. (1) i M. H.. Najważniejszym dowodem są wyjaśnienia i zeznania R. K. (1), z którym O. R. bezpośrednio współpracował.

R. K. (1) wyjaśniał i zeznawał o O. R. prawdziwie. Z jego postawy wynika, że nie ma do oskarżonego żadnych pretensji, nie chce go obciążać ponad miarę, ale też nie ma zamiary umniejszać jego przestępczej działalności. Na pytania prokuratora świadek odpowiedział, że dzięki niemu R. miał dostęp do wszystkich narkotyków, dobrą cenę nabycia, mógł więcej zarobić, nikt nie kazał mu się opłacać. Gdyby potrzebna mu była pomoc, to członkowie grupy by mu pomogli, bo to były też ich pieniądze i że tak było i przed osadzeniem go. Wszyscy wiedzieli, że jest to obrót w ramach grupy (...).

Pomimo jednak tej świadomości i nieukrywania tych okoliczności w toku zeznań świadek spontanicznie stwierdził, że – t. VI k. 1013 – „(...) nie był w grupie i nie chciał w niej być. Można go nazwać wolnym strzelcem przy nas - mam tu na myśli siebie, (...) i (...). Po moim aresztowaniu wiem, że (...) zbliżył się do (...) i coś tam razem robili”, tom VIII k. 1558 – „kiedy się kolegowaliśmy z (...), mówił, że nie chce mieć nic wspólnego z grupą, że woli działać na własną rękę, że zawsze sam sobie poradzi, na własną rękę coś ukradnie i nie będzie się o nic prosił”, k. 1558v – „z tego czasu do mojego aresztowania w czerwcu 2010 roku nikt nie może go kojarzyć z grupą, nie był znany na mieście. Po aresztowaniu zbliżył się z (...), więc trudno mi powiedzieć, czy czuł się członkiem grupy, czy był za takiego uważany. Późniejsza działalność R. z (...) i H. może świadczyć o tym, że został wciągnięty do współpracy. On współpracował z (...) tak jak przed osadzeniem ja. Nie tylko pomagał w handlu, też się opiekował”.

Powyższe twierdzenia R. K. (1) – podobnie jak inne jego wyjaśnienia i zeznania – sąd ocenił jako w pełni wiarygodne i wobec ustalenia takiej postawy O. R. do chwili aresztowania K. w powiązaniu z umyślnością przestępstwa z art. 258 k.k.

zmienił czas popełnienia czynu uznając, że do dnia aresztowania R. K. (1), czyli do 14 czerwca 2010 roku przypisanie O. R. przestępstwa z art. 258 k.k. ponad wszelką wątpliwość nie jest możliwe.

Fakt brania udziału w zorganizowanej grupie od 15 czerwca 2010 roku sąd ustalił na podstawie faktu wejścia O. R. w miejsce R. K. (1) po jego zatrzymaniu. Najpóźniej w tym momencie oskarżony podjął świadomą decyzję o przynależności do grupy. Zaczął bowiem wykonywać wszystkie czynności, które wcześniej należały do R. K. (1) – zarówno jeśli chodzi o obrót narkotykami, jak i opiekę nad A. K.. Nie budziło żadnych wątpliwości, że R. K. (1) członkiem grupy był. Świadome zajęcie jego miejsca świadczy o zamiarze bezpośrednim przynależności do grupy.

Zeznania M. H. - tom III k. 561 - potwierdzają udział w grupie oskarżonego R. w 2010 roku i do 10 kwietnia 2011 roku, czyli do dnia aresztowania M. H.. Pomimo takiego brzmienia zeznań H., sąd początek przynależności do grupy ustalił na podstawie zeznań R. K. (1) jako osoby bliżej współpracującej z O. R. i dużo lepiej znającej jego stosunek do prowadzonej działalności.

Podkreślić należy, iż świadek koronny M. H. rozpoznał na okazanej mu tablicy poglądowej nr (...) sporządzonej do sprawy o sygn. Ap V Ds. 99/11 (t.III k.574) O. R. jako T.. Wskazał, że w 2010 r. (...) jeździł samochodem marki (...) z automatyczną skrzynią biegów. Był on – podobnie jak R. K. (1) ps. (...) - człowiekiem A. K. i zajmował się hurtowym handlem narkotykami.

Świadek koronny M. H. dodał - tom III k. 564-565 - że (...) na polecenie A. K. odbierał heroinę i kokainę od R. B. ps. (...). H. zeznał również, że kiedy był u (...) pod koniec 2010 r., to przyjechał (...) i powiedział, że „na heroinie od B. zarobił tyle, że będzie na pomoce dla R. i chłopaków.” Zdanie to świadczy o identyfikowaniu się z grupą i wzajemnym wspieraniu w razie kłopotów.

Spójne ze sobą zeznania R. K. (1) i M. H. odnośnie przynależności O. R. do grupy „(...)” potwierdzają jeszcze wyjaśnienia R. B., który wymienia T. jako członka grupy. Wskazuje, że R. robił z nim interesy za plecami członków swojej grupy i się obawiał ujawnienia tego faktu. Jako zastępcę R. K. (3) traktował też oskarżonego R. Ł. A..

Sąd przyjął, że oskarżony R. wiedział, że grupa „(...)” ma charakter zbrojny. Wynika to z zasad logicznego rozumowania w związku z długim czasem powiązania z grupą jeszcze przed wejściem w jej szereg, a ponadto z zeznań R. K. (1) i M. H.. Ten drugi świadek nie potwierdził tej okoliczności z całą stanowczością, ale – jak już wyżej wspomniano – dużo większą wiedzę o działalności i świadomości O. R. miał R. K. (1). O. R. wiedział, że K. i M. T. w zamian za opiekę nad A. K. zostali zwolnieni z udziału w porachunkach zbrojnych – tzw. rozkminkach.

Zgodnie z treścią wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 09 marca 2016 roku II AKa 202/15 „dla możliwości przypisania czynu z art. 258 § 1 k.k. niezbędne jest wykazanie, że sprawca miał świadomość istnienia grupy przestępczej oraz że towarzyszył mu zamiar brania udziału w takiej grupie. Dla przyjęcia udziału oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełnienia zadań służących grupie, której świadomość istnienia sprawca ma. Strona podmiotowa tego formalnego przestępstwa obejmuje obie odmiany umyślności”.

Z kolei Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 13 listopada 2015 roku II AKa 105/15 stwierdził, że „znamie „brania udziału” w zorganizowanej grupie przestępczej polega na przynależności do grupy lub związku, akceptowaniu zasad, które nimi rządzą, oraz wykonywaniu poleceń i zadań wskazanych przez osoby stojące w hierarchii grupy lub związku odpowiednio wyżej. Może to polegać na wspólnych akcjach przestępczych, ich planowaniu, odbywaniu spotkań, uzgadnianiu struktury, wyszukiwaniu kryjówek, posługiwaniu się pseudonimami, zdobywaniu zaopatrzenia niezbędnego grupie lub związkowi do realizacji założonych celów, a także na podejmowaniu czynności mających uniemożliwić wykrycie sprawców, bądź dzieleniu łupów z przestępstw. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy czy mechanizmów funkcjonowania, zaś członkowie grupy nie muszą się znać, a struktura grupy może być luźna i może mieć niski stopień jej zorganizowania”.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 13 listopada 2014 roku przyjął, że „to, iż członkowie zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym większość przestępstw popełniali bez posługiwania się bronią palną, a nawet gdyby przy żadnym popełnionym przestępstwie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej nie posłużyli się bronią palną, to grupa taka nie traciłaby charakteru zbrojnej, jeśli na „stanie” grupy była broń palna i posiadana w tym celu by mogła być użyta przy realizacji przestępstw, czyli inaczej mówiąc istniała potencjalna możliwość jej użycia, przy popełnianiu przestępstw”.

Mając na względzie wyżej omówione dowody i dzieląc w pełni zacytowane orzecznictwo, sąd uznał, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym z zamiarem bezpośrednim i tym samym wyczerpał znamiona art. 258 § 2 k.k.

Okoliczność popełnienia **czynu IV** przez O. R. sąd ustalił na podstawie wyjaśnień R. K. (1). Wyjaśnienia i zeznania tego świadka są wyjątkowo rzeczowe, precyzyjne, spokojne. Brak podstaw, by nie dać im wiary. Sam ogólny fakt uczestniczenia przez oskarżonego w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi potwierdzają wyjaśnienia Ł. A., R. B., M. H. i zapiski R. S. (1).

Czyn IV wyczerpuje znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Z wyżej wskazanych względów sąd uznał, że do połowy czerwca 2010 r. oskarżony nie był jeszcze członkiem grupy przestępczej, stąd kwalifikacja z art. 65 § 1 k.k. wynika wyłącznie z faktu uczynienia sobie z obrotu narkotykami stałego źródła dochodu.

Stan faktyczny odnośnie **czynów V, VI i VII** sąd ustalił na podstawie wyjaśnień i zeznań M. H.. Jest to co prawda tylko jeden akapit wyjaśnień ze śledztwa - tom III k. 551 – „od kwietnia 2010 r. wziął ode mnie i (...) dla siebie i (...) nie mniej niż 135 kg marihuany i 10 kg heroiny. Od kwietnia 2010 r. do marca 2011 r. wziął ode mnie i (...) dla siebie i (...) nie mniej niż 10 kg kokainy, z tym od (...) od stycznia 2011 r.”, jednakże wynika to z pozycji procesowej M. H., który zdecydował się opowiedzieć o swojej całej długotrwałej pracy w grupie przestępczej, w której współdziałał z bardzo dużą ilością osób, dokonywał ogromnej ilości transakcji. Z tego względu nie opowiadał bardzo szczegółowo o każdej z nich. Było to niemożliwe również z uwagi na upływ czasu i niepamięć.

Prawdziwość tamtych wyjaśnień została potwierdzona w toku rozprawy, kiedy świadek zeznał, że – k. 1599v-1601 - T. przekazał 130-150 kg marihuany, odnośnie heroiny i kokainy podkreślił, że nie pamięta, ale przypuszcza, że co najmniej 20 kg każdego z tych narkotyków. Heroinę przekazywał w partiach od 1 do 3 kg, kokainę od pół kilograma do 1 kg albo mniejszych. Z upływem czasu świadek co prawda nie pamięta już szczegółowo ilości narkotyków, jednakże ilości te są dość podobne do tych wskazanych w toku śledztwa, nie są mniejsze, co zapewnia uznanie winy w zakresie najmniejszej, ale pewnej ilości środków i substancji.

R. S. (2) pseudonim (...) i J. B. (2) pseudonim (...), którzy mieli uczestniczyć w przekazywaniu narkotyków P. R. i jego pomocnikowi o imieniu S., skorzystali ze swojego prawa odmowy złożenia zeznań, stwierdzili, że nie znają O. R.. M. M. (2) pseudonim (...) albo (...) nie potwierdził okoliczności wskazywanych przez M. H.. Sąd nie dał wiary tym oświadczeniom i zeznaniom. Osoby te nie zdecydowały się na współpracę z organami ścigania, nie przyznają się do zarzutów w swojej sprawie, kwestionują zeznania M. H.. Taka jest ich postawa procesowa, linia obrony.

Z kolei S. Ś. (dawniej (...)) częściowo potwierdził zeznania M. H. - co do miejsca przekazywania narkotyków. Nie rozpoznał obecnie O. R., choć podczas okazywania tablic poglądowych powiedział, że go kojarzy, tylko nie wie skąd (t. XI k. 2167-2168v, 2155). Z uwagi na upływ 7 lat od zdarzenia i podkreślany przez świadka fakt, że jeśli miał z kimś kontakt trzykrotnie, to go w ogóle nie zapamiętał - nie można stwierdzić, że zeznania tego świadka wykluczają okoliczność przekazywania przez niego narkotyków O. R.. M. H. nie wskazał precyzyjnie, ile razy S. Ś. przekazywał oskarżonemu narkotyki. Sytuacji takich mogło być bardzo niewiele. Ponadto świadek stwierdził przecieź, że twarz oskarżonego kojarzy. Dużo lepiej świadek ten zapamiętał B. K. (1), z którym kontakt nie był krótki, lecz trzykrotnie razem miesza kokainę przez około godzinę za każdym razem.

Czyny V, VI i VII wyczerpują znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Znamiona art. 65 § 1 k.k. przy tych czynach zostały wyczerpane nie tylko na skutek uczynienia sobie przez oskarżonego z popełniania tych przestępstw stałego źródła dochodu, lecz również na skutek działania w zorganizowanej grupie przestępczej.

Początkowa informacja o popełnieniu przez O. R. **czynu z pkt VIII** pochodziła od R. K. (1), który w toku wyjaśnień i przeprowadzonych eksperymentów opowiedział o zdarzeniu i wskazał miejsce, w którym dokonał wspólnie i w porozumieniu z O. R. ps. (...) włamania do samochodu i kradzieży torebki damskiej tj. na wysokości ul. (...) w W. oraz miejsce, gdzie wyrzucili ww. torebkę tj. na działkach na wysokości budynku przy ul. (...) w W. (t. III k. 591, t. IV k.613, t.VI k.1009). W tym zakresie sąd również uznał wypowiedzi R. K. (1) za spójne, logiczne i tym samym prawdziwe.

Fakt rzeczywistego popełnienia takiego przestępstwa został potwierdzony dokumentami z akt umorzonoego dochodzenia Prokuratury Rejonowej Warszawa Mokotów i zeznaniami pokrzywdzonej W. N. (t. XI k. 2203, k. 4-5 z akt sprawy 5 Ds 1017/02/I).

O tożsamości czynu, o którym mówił R. K. (1) i będącego przedmiotem postępowania 5 Ds 1017/02/I świadczy:

- 1) czas zdarzenia – zgodny z wyjaśnieniami R. K. (1),
- 2) osoba pokrzywdzonej – kobieta,
- 3) marka samochodu pokrzywdzonej – (...)
- 4) wygląd skradzionej torebki – charakterystyczna czerwona,
- 5) dwóch sprawców zbliżających się do samochodu,
- 6) opis sprawcy dokonującego wybicia szyby podany w toku dochodzenia – zgodny z wyglądem oskarżonego R.,
- 7) sposób dokonania kradzieży – wybicie szyby przez jednego ze sprawców i szamotanina przy wrywaniu torebki,
- 8) miejsce zdarzenia – prawy pas ul. (...) w W. w kierunku centrum za kładką znajdującą się w pobliżu numeru (...),
- 9) zawartość torebki – duża ilość pieniędzy, trochę pieniędzy w walucie obcej, dokumenty firmowe, które spowodowały przypuszczenie R. K. (1), że pieniądze były przeznaczone na wynagrodzenia,
- 10) zachowanie sprawców po zdarzeniu – przeszli przez ulicę (...) na drugą stronę, tam podzielili się pieniędzmi i wyrzucili torebkę – miejsce porzucenia torebki w okolicy ul. (...) znajduje się właśnie po drugiej stronie ulicy (...) niż zaistniałe włamanie.

Co do zasady zeznania W. N. są wiarygodne, natomiast podkreślić trzeba, że te z dochodzenia są bliższe prawdzie jako złożone bezpośrednio po zdarzeniu. Obecnie upłynęło już 15 lat i pewnych mniej charakterystycznych okoliczności świadek nie pamięta. Za wiarygodny należy więc uznać fakt obecności dwóch sprawców, a nie jednego, którego świadek po prostu lepiej zapamiętała jako dokonującego czynności sprawczych. Podobnie z przyjęciem przez sąd sumy strat poniesionych w wyniku przestępstwa – 7 000 złotych, a nie 10 000 złotych, gdyż obecnie świadek na pewno nie pamięta tej kwoty lepiej niż wówczas.

Nie można się oprzeć na twierdzeniu pokrzywdzonej w toku rozprawy, że obecny na sali oskarżony R. na pewno nie jest sprawcą. Po pierwsze na skutek upływu czasu świadek nie ma możliwości przypomnieć sobie precyzyjnie wygląd tamtego mężczyzny, oskarżony również się zmienił z upływem 15 lat. Po drugie wówczas świadek nie miała możliwości dokładnego przyjrzenia się sprawcy. Zdarzenie było nagłe, dynamiczne, krótkie i stresujące. Pokrzywdzona nie miała okazji stanąć przy sprawcy i tym samym dobrze ocenić jego wzrost, stąd może być jej trudno – nie tylko z uwagi na

upływ czasu – wzrost ten precyzyjnie określić. Sama świadek o tym mówi - tom XI k. 2203 – „nie miałam możliwości w czasie szamotaniny przyjrzeć się sprawcy. Byłam zszokowana.” Po trzecie świadek ma wrażenie, że spokojny na sali rozpraw oskarżony o miłym wyglądem nie może być łobuzem, który wyrwał jej torebkę. Jest rzeczą powszechnie znaną, że mężczyźni przystojni o inteligentnym wyrazie twarzy mogą popełniać przestępstwa. Po czwarte zaś świadek nie ma ochoty nikogo oskarżać. Początkowo w toku rozprawy spontanicznie zeznała, że nie jest w stanie stwierdzić, czy obecny na sali oskarżony to sprawca, a dopiero później starała się przekonać sąd, że tamten mężczyzna to był ktoś inny, podkreślając właśnie brak chęci oskarżenia kogoś.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k.

Dowodem popełnienia przez B. K. (1) **czynów IX i X** są wyjaśnienia D. G.. Brak jest podstaw, by nie dać mu wiary. Nie ma on żadnego interesu w bezpodstawnym pomawianiu oskarżonego K., z którym nie ma żadnych konfliktów. Nie jest wiarygodne przypuszczenie oskarżonego, że całkowicie nieprawdziwe wyjaśnienia składa wyłącznie w celu skorzystania z instytucji art. 60 § 3 k.k.

Co prawda wyjaśnienia D. G. są jedynym bezpośrednim dowodem, jeśli chodzi o czyn IX, ale odnośnie czynu X już tak nie jest. Z kolei prawdą jest w zakresie czynu X pozwala uznać za wiarygodne również wyjaśnienia w zakresie czynu IX.

W toku przeprowadzonego eksperymentu procesowego D. G. wskazał m.in miejsca transakcji z B. K. (1) pseudonim (...) (t.I k.92-100).

Odnośnie czynu X wyjaśnienia D. G. są potwierdzone zeznaniami K. B., przeprowadzonej pomiędzy tymi osobami konfrontacji (t.VI k.1020-1025), mandatem (...) nr (...) dotyczącym ukarania w dniu 10 lutego 2011 r. D. G. grzywną w wysokości 400 zł i 10 punktami karnymi za przekroczenie dopuszczalnej prędkości o 51 km/h (t.VI k. 1082), wyjaśnieniami Ł. A. (k. 77).

Obydwa czyny wyczerpały znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Przebieg **czynów XI i XII** został ustalony na podstawie zeznań A. G.. Sąd, oceniając zeznania tego świadka, miał na względzie duże oburzenie B. K. (1) ich treścią. Spowodowane ono było faktem, że obaj mężczyźni dobrze się znali, dwukrotnie przebywali w jednej celi. Wyjaśnienia przeciwko B. K. (1) A. G. zaczął składać, będąc jeszcze w jednej celi z oskarżonym.

Sąd, mając okazję bezpośredniego przesłuchania A. G., nie dostrzegł jednak w jego zeznaniach niczego, co pozwoliłoby na niedanie mu wiary. Świadek zeznał z przekonaniem, w sposób spokojny, podawał spontanicznie wiele szczegółów niezwiązanych bezpośrednio ze sprawą. Nie sprawiał wrażenia osoby wymyślającej przebieg zdarzeń, mającej jakieś opory przed wypowiedzaniem takich treści z uwagi na ich nieprawdziwość, na bezpodstawne obciążanie oskarżonego. Jego zeznania – zwłaszcza po doprecyzowaniu na rozprawie – są szczegółowe, logiczne, konsekwentne w toku całego postępowania. Świadek logicznie wytłumaczył, dlaczego nie mógł się przyznać współosadzonym do współpracy z organami ścigania.

Zeznania A. G. w zakresie czynu XI nie zostały potwierdzone przez K. G. – t. X k. 1965, a w zakresie czynu XII – zeznaniami A. S. (1) – t. X k. 1963v-1964 i R. R. (2) - t. X k. 1964v-1965. Twierdzą oni, że B. K. (1) znają wyłącznie z toku swojego procesu. K. G. podkreśla, że ma konflikt z A. G. i dlatego on go pomawia.

Sąd nie dał wiary powyższym świadkom. Przyjęli oni taką postawę procesową, że nie obciążają współsprawców przestępstw, które popełniali. Nawet jeśli K. G. ma konflikt z A. G., to konfliktu nie ma z G. B. K. (1). G. nie miałby więc interesu w pomawianiu oskarżonego.

O ile zetknięcie się A. G. z czynem XI było chwilowe, o tyle przy popełnieniu czynu XII sam współdziałał, jego udział był wieloetapowy. Zeznał na te okoliczności precyzyjnie, spontanicznie i konsekwentnie. Opowiedział też o współdziale innych osób, czego by nie robił, gdyby zdarzenie nie miało miejsca w rzeczywistości. Podczas przeprowadzonego z udziałem A. G. eksperymentu procesowego wskazał on miejsce, z którego była odbierana przez R. R. (2) marihuana w ilości 20 kg tj. w okolicach ul. (...) w W. (t. IV k.791-792).

M. H. potwierdził zwyczaj płacenia przez B. K. (1) za narkotyki od razu przy odbiorze. Co prawda podkreślił, że jego zdaniem B. K. (1) najprawdopodobniej nie współpracował z A. G.. Stwierdzić w związku z tym należy, że rzeczywiście ścisłej współpracy między tymi osobami nie było. Doszło jedynie do jednej transakcji opisanej tu jako czyn XII.

M. H. rozpoznał na okazanej mu tablicy poglądowej nr (...) sporządzonej do sprawy o sygn. Ap V Ds. 99/11 B. K. (1) jako ps. (...) oraz wskazał, że z B. K. (1) handlował narkotykami w okresie od lutego 2008 r. w postaci amfetaminy, marihuany i kokainy. Z kolei, w zakresie A. G. ps. (...), M. H. zeznał, że należał on do grupy (...) i do kwietnia 2010 r. jeździł na „rozkminki” oraz zajmował się hurtowym handlem narkotykami (t.III k.482-492, 523-554).

Ogólny fakt uczestniczenia B. K. (1) w obrocie narkotykowym potwierdzają zeznania S. Ś. (dawniej (...)) - t. XI k. 2167-2168v. Z zeznań wynika, że oskarżony miał w domu mieszalnik, prasę hydrauliczną. Świadek kilkakrotnie przywoził oskarżonemu marihuanę od M. H., mieszał z nim kokainę.

Fakt, że A. G. wspominał o samochodzie (...) jako być może należącym do oskarżonego K., podczas gdy żona oskarżonego nabyła ten samochód w 2011 r. już po pozbawieniu wolności A. G., nie uniemożliwia przypisania oskarżonemu zarzucanych mu czynów. A. G. po pierwsze mówi o wielu samochodach oskarżonego, po drugie faktu popełnienia czynów z pkt. XI i XII nie wiąże z żadnym samochodem oskarżonego. Nie można wykluczyć, że o samochodzie (...) słyszał rzeczywiście jedynie z rozmów z B. K. (1), kiedy wspólnie byli pozbawieni wolności.

Czyny XI i XII wyczerpały znamiona art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed dniem 09 grudnia 2011 roku w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd uznał, że oskarżeni ponoszą winę za popełnienie zarzucanych im czynów. Obaj są osobami dorosłymi, ich poczytalność nie jest zniesiona ani ograniczona w stopniu znacznym, nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające winę.

Czyny I, II, IV, V, VI i VII oraz IX, X, XI i XII stanowią ciągi przestępstw, gdyż były popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności udziału w obrocie środkami i substancjami związanej z powiązaniem w świecie przestępczym obu oskarżonych. Zgodnie z brzmieniem art. 91 k.k. w chwili popełniania przestępstw również spełnione byłyby warunki zastosowania tego przepisu.

Przy wymiarze kar O. R. i B. K. (1) sąd uwzględnił znaczny stopień winy i społecznej szkodliwości wszystkich czynów. Oskarżeni swoim zachowaniem naruszyli zakaz obrotu środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi. Narkomania ma bardzo negatywny wpływ na społeczeństwo. Wielu osobom uzależnionym zniszczyła życie całkowicie, wielu to życie albo zdrowie odebrała. Człowiek uzależniony traci panowanie nad swoim życiem, jedynym jego celem jest zaspokajanie głodu narkotykowego. Finalnie zniszczeniu ulegają jego więzy rodzinne, relacje społeczne, życie zawodowe. Często zaczyna popełniać przestępstwa, aby móc zapłacić za środek odurzający. Narkotyki w celu osiągnięcia szybkiego zysku, z potrzeby prowadzenia luksusowego trybu życia przez osoby uczestniczące w obrocie są sprzedawane dzieciom w szkołach podstawowych. Są to fakty powszechnie znane. Oskarżeni mieli pełną ich świadomość. Nie działali w żadnej szczególnej sytuacji motywacyjnej, ich wyłącznym celem i motywacją był zysk. Obracali znacznymi ilościami narkotyków – zwłaszcza oskarżony R.. Szkoda wyrządzona ich przestępstwami – zwłaszcza czynami oskarżonego R. – jest bardzo duża, choć nie ma możliwości precyzyjnego ustalenia jej w toku niniejszego postępowania.

Oskarżeni popełniali przestępstwa polegające na udziale w obrocie środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi z zamiarem przemyślanym. Trzeba wejść w układy z odpowiednimi ludźmi i je podtrzymywać, mieć

wiedzę odnośnie jakości narkotyków, ich cen, zadbać o brak konfliktów z konkurencją, dołożyć wielu starań, aby informacje o transakcjach nie doszły do organów ścigania.

Wśród okoliczności obciążających sąd uwzględnił fakt popełnienia wszystkich czynów w tej sprawie – za wyjątkiem udziału w grupie i włamania – w warunkach recydywy z art. 64 §1 k.k. Przy czynach I, IV, V, VI, VII, IX i X okolicznością obciążającą było uczynienie sobie z popełnienia przestępstw stałego źródła dochodu oraz to, że O. R. czynów V, VI i VII dopuścił się, działając w zorganizowanej grupie przestępczej.

Sąd zróżnicował wysokość orzekanych kar odpowiednio do ilości i wagi przestępstw przypisanych poszczególnym oskarżonym, aby wyrok był wewnętrznie sprawiedliwy. Orzekając grzywnę sąd ustalał wartość jednej stawki, biorąc pod uwagę nie tylko deklarowaną przez oskarżonych sytuację materialną, ale także ich stopień zaangażowania w przestępczość narkotykową.

Przy wymiarze kary O. R. za czyn z art. 258 § 2 k.k. sąd miał na względzie wysokie usytuowanie w grupie A. K., którego oskarżony był bezpośrednim pomocnikiem, a drugiej strony właśnie bardziej pomocniczą niż samodzielną rolę oskarżonego i niedługi czas trwania przestępstwa.

Za włamanie sąd nie orzekł minimalnej kary 1 roku pozbawienia wolności, pomimo że oskarżony w chwili czynu nie był karany i był osobą bardzo młodą. Sąd uwzględnił bowiem wysoki stopień winy oskarżonego i wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu. Nie było to włamanie – jak zdarza się najczęściej – dokonane pod nieobecność pokrzywdzonego, lecz na oczach W. N. po zastosowaniu tzw. przemocy wobec rzeczy. Pokrzywdzona mogłaby być babcią oskarżonego, jechała w samochodzie sama, nikt nie pomógł jej w próbie przeciwstawienia się kradzieży, w wyniku czynu została skaleczona. Bardzo przeżyła to zdarzenie i do dziś przeżywa. Na skutek przestępstwa doznała niemałej szkody.

Oskarżony działał z rozmysłem. Specjalnie na kładce dla pieszych obserwował samochody, żeby wypatrzeć właściwy pojazd.

Powyższe okoliczności uniemożliwiły orzeczenie kary 1 roku pozbawienia wolności żądanej przez prokuratora. Podkreślić trzeba, że kara za ten czyn – mimo że nie najniższa – jest przecież w pobliżu dolnej granicy ustawowego zagrożenia i daleka od granicy górnej.

W zakresie wymiaru kar za wszystkie czyny, a zwłaszcza przy orzekaniu O. R. kary łącznej, sąd okręgowy baczył, aby kary te były współmierne do stopnia szkodliwości społecznej czynów i winy sprawców, oraz osiągnęły stojące przed nimi cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i indywidualnego oddziaływania na sprawców.

Kierując się powyższymi okolicznościami, sąd orzekał kary pozbawienia wolności i grzywny.

Ponadto sąd orzekł przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia czynu IV oraz obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej W. N..

Na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczono oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania.

Zasądzono wynagrodzenie dla obrońcy z urzędu O. R..

Z uwagi na orzeczenie surowych kar pozbawienia wolności i niemożność wykonywania pracy zarobkowej sąd zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych. Dolegliwość finansową a zarazem zysk Skarbu Państwa będą stanowiły orzeczone grzywny, których egzekucja jest często łatwiejsza z uwagi na grożącą skazanym zastępczą karę pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną grzywnę.